



ALS DE FAMILIE- CULTUUR MAAR BLIJFT...

Freek van Wamel riep al jaren dat hij tussen zijn 60 en 65e zou stoppen met werken. Omdat de **overnameprocedure** van het familiebedrijf volgens zijn accountant wel een paar jaar zou duren, startte hij ermee op zijn 60e. Hij kon niet vermoeden dat alles binnen één jaar in kannen en kruiken zou zijn. Goed geregeld maar hij had in dat jaar toch wel een behoorlijk aantal slechte nachten...

GOEDE BESLISSING

FREEK VAN **WAMEL**

TEKST: RIA KERSTENS
FOTO'S: ERIK DE BROUWER

Het moeilijkst voor hem was dat de overnameprocedure zolang geheim moest blijven: „Mijn vrouw, kinderen en een bevriend fiscalist wisten ervan. Verder niemand. Ik moest 's avonds vaak naar kantoor om gegevens te verzamelen en voelde me een soort van spion in mijn eigen bedrijf. De laatste tien jaar was ik bijna altijd op kantoor en nu had ik ineens veel afspraken buiten de deur. Ik moest allerlei smoesjes verzinnen en daar houd ik niet van. Ik ben heel open.”

Pa van Wamel werkte door tot zijn 75e. Freek: „Ik heb altijd gezegd dat ik tussen mijn 60e en 65e jaar zou stoppen met werken. Op mijn 55e vroeg mijn accountant of ik al bezig was met mijn opvolging. Ik dacht: 'Hallo, ik ben nog te jong, dat komt nog wel.' Hij antwoordde: 'Zo'n proces duurt een aantal jaren, dat moet je tijdig starten.' Mijn vrouw herinnerde me rond mijn 59e verjaardag aan mijn eigen woorden. Ik had het nog heel goed naar mijn zin, dan maakt een paar jaar niet uit. Ik sprak er met een bevriend fiscalist over en besloot om het toch in gang te zetten. Dan ga je in gesprek met mensen die je daarbij kunnen begeleiden. Via de fiscalist kwam ik bij Crowe Horwath Foederer Eindhoven terecht. Er was meteen een klik met Harrie en Guus van Houts. Guus en zijn assistent Jaap werden mijn vaste aanspreekpunten.”

DERDE GENERATIE

„Het had natuurlijk zo kunnen zijn dat een van mijn kinderen (35, 33 en 30 jaar) het bedrijf over wilde nemen. Ik kondigde vier jaar geleden bij hen aan dat ik rond mijn 60e wilde stoppen. Het zou leuk zijn geweest als er een derde generatie zou komen, dan zou het ook meer geleidelijk zijn gegaan. De jongste twee zeiden meteen dat het niets voor hen was. De jongste dochter is onderwijzeres, een zoon werkt bij Rijkswaterstaat. De oudste heeft een mooie baan als business unit controller en wilde er over nadenken. Na driekwart jaar zei hij: 'Pap, ik doe het niet. Ik denk niet dat ik dat mijn hele leven



wil blijven doen. Er komen nog heel leuke dingen op mijn pad en als ik de keuze maak om het familiebedrijf in te gaan, betekent dat ik dat tot mijn pensioenleeftijd zal blijven doen. En dat benauwt me.' Ik vroeg me af of ik er destijds ook zo over had nagedacht. Nee. Maar ik begreep zijn punt en snapte dat hij het niet moest doen.”

MANUSJE VAN ALLES

„Na de eerste gesprekken met Guus en Jaap werd een waardering van het bedrijf gemaakt. Daarna gingen we samen op zoek naar kandidaten. Die zoektocht resulteerde in een *long list* waar uiteindelijk een *short list* uitkwam. Er reageerden zes bedrijven. Ook die gesprekken moesten in de avonden als alle medewerkers weg waren. Snel broodjes halen en om 18.00 uur de mensen ontvangen. Bij vijf kandidaten had ik een goed gevoel. Met één was er een heel goede klik. Een combinatie van Synergia Agritech Fund met een bedrijf dat ook deels in de markt van landbouwmachines zat; Trioliet, van de gebroeders van Liet.” Beide partijen hielden de vaart er in; er volgde van januari tot en met maart een due diligence, een boekenonderzoek. „Daar was ik niet bang voor, want ik wist dat het zou kloppen. Ben het manusje van alles hier en weet dat het allemaal goed is wat in het bedrijf gebeurt. Op

verzoek van de kopende partij werd ook een aantal leden van het bestaande management-team aandeelhouder. Er werd een voorlopig koopcontract opgesteld. Van 63 pagina's of zo. De advocaten van Taylor Wessing namen alles door. Over en weer wat aanpassingen en uiteindelijk zetten alle partijen de handtekeningen en dronken we champagne op 20 april van dit jaar.”

SLECHTNIEUWSSPEECH

„Ik denk niet dat je zo'n proces alleen kunt doorgaan. De begeleiding van Foederer was heel prettig, op gelijk niveau. Er was intensief contact en alles werd goed teruggekoppeld. Die begeleiding heb je nodig. Guus en Jaap waren ook een prettige back-up tijdens de gesprekken.” Het onvermijdelijke moment kwam dat het personeel ingelicht moest worden. „Ze zeggen dat je slechtnieuwsboodschappen net voor het weekend moet brengen maar op vrijdag werken niet alle medewerkers. Ik had een slechte nacht en besloot het toch op maandagochtend te doen. In het hele proces is dat hetgene waar ik het meest tegenop zag. Ik schiet weer vol... Dát vond ik ontzettend moeilijk. Je sluit wel wat af na 38 jaar. Ik heb met veel mensen heel lang gewerkt, dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Er is een medewerker van 72 jaar die al 55 jaar bij ons werkt. Ook een



HISTORIE VAN 70 JAAR

Pa van Wamel begon 70 jaar geleden als dorpsmid in Beneden Leeuwen en werkte o.a. voor meubel- en steenfabrieken in de regio. Daar kwam eind jaren 50 de klad in. Een vriend zei: "Kijk eens of je een maaimachine kunt maken om het gras in de boomgaarden te maaien." Begin 1960 was het zover. De machine – met de merknaam Perfect – werd verder geperfectioneerd en Van Wamel besloot in 1962 over de grens te gaan. Hij reed met een wagen met aanhanger naar Duitsland om zijn cirkelmaaier te demonstreren. Vervolgens ontwikkelde hij de hefmast om de kisten uit de boomgaard te halen en de snoei-houtversnipperaar. In de jaren 90 werd de sorteermachine aan het assortiment toegevoegd. Freek van Wamel startte in 1980 in het bedrijf. Na meerdere verbouwingen in het centrum van het dorp, bouwde Van Wamel in 1989 het huidige pand, mét een boomgaard als testlocatie, op het industrieterrein in het dorp. Daarna volgde er nog twee uitbreidingen. De Perfect machines worden afgenomen door professionele gebruikers over de hele wereld. Er is een wereldwijd dealernetwerk voor dienstverlening en verkoop van nieuwe machines. Er werken op dit moment 85 medewerkers bij Van Wamel.

“
HET WAS
MOEILIK
OM DE
JUISTE
WOORDEN
TE VINDEN

aantal dat meer dan 40 jaar in dienst is en ruim 20 met een dienstverband van 25 jaar. Dat betekent dat wij het met de mensen naar de zin hebben maar zij ook met ons. Zie het als één grote familie. Ik ken al mijn medewerkers. Ook de uitzendkrachten. Als mensen jarig zijn, ga ik hen persoonlijk feliciteren; na hun vakantie een praatje met hen maken. Je kunt je voorstellen dat het moeilijk was om de juiste woorden te vinden. Het maken van mijn speech schoof ik steeds voor me uit. Hoe doe je dat? Niet te emotioneel, veel geschrapt en veranderd. Om kwart voor elf 's avonds had ik het redelijk goed in elkaar zitten. Op die maandagochtend had ik het vervelendste half uur in mijn leven. Na afloop van mijn speech was het muisstil.”

Van Wamel tekende in april een ontslagbewijs en meteen een nieuw contract voor één jaar. In principe is hij tot 1 mei 2018 beschikbaar om de overdracht te doen. „Het wordt anders, dat begrijp ik. Maar ik vind het vooral belangrijk om de nieuwe directeur ook de familiecultuur bij te brengen. Het belangrijkste voor mij is dat het personeel het gevoel heeft dat het een beetje op dezelfde manier doorgaat. Ik ben geen eigenaar meer maar in mijn doen en laten ben ik nog precies hetzelfde. Ik hoop dit jaar nog een goed resultaat neer te zetten en het goed af te sluiten.”

GOED BESLUIT

Als de overdracht gedaan is, komt het grote loslaten. „Daar denk ik nog niet teveel over na. Ik woon tegen het bedrijf aan; achter de boomgaard. We hebben een mooi huis, daar gaan we niet meer weg. Op zaterdag heb ik een vast rondje: bakker, slager, post voor de zaak halen en op kantoor verwerken. Dat zal veranderen. Mijn vrouw en ik passen al één dag per week op ons kleinkind. We vertrekken 's ochtends heel vroeg en ontbijten samen met de kleine. Dat is genieten. Je bent de hele dag bezig en doet eigenlijk helemaal niets. Ik neem wel eens vakliteratuur mee maar die gaat ongeopend weer mee terug. Verder moet ik uitkijken dat ze niet de deur plat lopen om mij binnen te halen in het verenigingsleven in het dorp. Het eerste half jaar wil ik niets doen en niet gebonden zijn. Lekker samen fietsen en overdag in onze grote tuin werken in plaats van in de avonden en in het weekend. Ik verheug me vooral op het gebrek aan stress. Al met al is het een heftig jaar geweest.

Meestal sta ik er nuchter in maar vandaag komen de emoties toch weer bovendrijven. Dat is prima. Ik ben wel wat emotioneler geworden het laatste jaar. Ik heb in die 38 jaar zoveel meegemaakt in het bedrijf. Maar ik heb, voor mijn gevoel, ook naar het personeel toe, een goed besluit genomen.”